

III. Plenarforsamlingens åbning, udvalg og dagsorden.

De Forenede Nationers 6. plenarforsamling åbnedes den 6. november 1951 i Palais de Chaillot i Paris under forsæde af den tidligere præsident, ambassadør Nasrollah Entezam (Iran) med en velkomsttale af Frankrigs præsident V. Auriol. Der valgtes derefter en præsident for den nye forsamling; hvervet tilfaldt Mexicos faste delegerede ved De Forenede Nationer Luis Padilla Nervo, der fik 44 stemmer.

Det særlige udvalg til prøvelse af fuldmagterne fik følgende sammensætning: Bolivia, Bjelorusland, Æthiopien, Frankrig, Iran, New Zealand og Norge.

Den 7. november fandt der valg sted af formand for forsamlingens 6 udvalg. Følgende personer valgtes enstemmigt uden egentlig afstemning:

1. udvalg (politiske spørgsmål og sikkerhedsspørgsmål): Finn Moe (Norge).

2. udvalg (økonomiske og finansielle spørgsmål): Prins Wan Waithayakon (Thailand).

3. udvalg (sociale, humanitære og kulturelle spørgsmål): Frk. Ana Figueroa (Chile).

4. udvalg (spørgsmål vedrørende formynderskabsordningen): Max Henriquez Urena (Dominikanske Republik).

5. udvalg (administrations- og budgetspørgsmål): T. A. Stone (Canada).

6. udvalg (juridiske spørgsmål): Manfred Lachs (Polen).

De 7 vicepræsidentposter tilfaldt ved den påfølgende hemmelige afstemning følgende lande: Frankrig (54 stemmer), USA (51),

Storbritannien (50), Sovjetunionen (45), Kina (42), Jugoslavien (39) og Irak (36).

Vicepræsidenterne udgør sammen med forsamlingens præsident og de 6 hovedudvalgs formænd den såkaldte „General Committee“.

Ved forsamlingens åbning forelå der en foreløbig dagsorden på 58 punkter, udsendt den 7. september 1951 af generalsekretæren, og en tillægsdagsorden på 9 punkter, udsendt den 12. oktober 1951. Den endelige dagsorden, som godkendtes af forsamlingen den 13. november 1951, omfattede 68 punkter. Af de oprindeligt foreslåede punkter udgik på generalsekretærens forslag spørgsmålet om redegørelse for kravene på erstatning for skade lidt i De Forenede Nationers tjeneste; endvidere blev et par punkter slået sammen. Der optoges 5 nye punkter: nr. 64 om indsættelse af en vice-generalsekretær for den sociale afdeling, nr. 65 om udnævnelse af en international kommission til undersøgelse af muligheden af at afholde frie valg i hele Tyskland, nr. 66 om nedrustning, nr. 67 om bekæmpelse af truslen om en ny verdenskrig og nr. 68 om klage over fjendtlig virksomhed mod Jugoslavien. Hertil kom den 17. december som nr. 69 klage over De Forenede Staters indblanding i en række østeuropæiske landes indre forhold og den 21. december 1951 som nr. 70 valg til formynderskabsrådet af en efterfølger for Argentina.

Den samlede dagsorden findes gengivet som bilag 1.

IV. Generaldebatten.

Generaldebatten åbnedes den 8. november 1951 med taler af repræsentanter for Brasilien, Nederlandene, Amerikas Forenede Stater og Sovjetunionen.

Den nederlandske udenrigsminister Stikker fremhævede i sin tale betydningen af, at

staterne levede i et fredeligt fællesskab og godt naboskab uanset forskel i styreform. De Forenede Nationer eksisterede ikke blot for at beskytte freden, men også for at skabe den, og han var rede til at deltage i enhver diskussion, der tjente til at nå dette mål.